

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel III

Abbaye des Gardiens ~ Auvergneprovinsen ~ Centrala Frankrike

~Gardiens Abbey var ett muromgärdat kloster på en stor stenig kulle som ruvade över de otämjda markerna i centrala Frankrike. Under klostret slingrade sig en utarbetad labyrinth av katakomber genom kullens inre. Munk Ivan Gogu, den äldre bland tiggarröderna i Gardiens, hade tagit på sig ansvaret för katakomberna när han anlände till klostret mer än ett decennium tidigare; och under den tiden hade den stora graven blivit ett slags stenbotgöring som tyngde hans hjärta tungt. Hans grova mantel viskade i vävgångarna medan han skyndade sig, ständigt rak och ständigt nedåtgående. De flesta munkar vågade sig sällan till så stora djup – den glesa samlingen av torra facklor inkilade i stenmurarna avslöjade bevis på att de inte använts tidigare. Beckgången hade inga förgrenande kärl och den ihåliga artären störtade ner i jorden likt någon svarttegelväg till helvetet.

De klickande stegen från Ivans sandaler föll platt, då inget ytterligare eko från dem genljöd mot de grova, stenhuggna väggarna. I hans fortsatta nedstigning blev luften tjock, kall och unken – den stickande smaken av järnrost och våt sten hängde tungt i

den ständigt nedåtgående passagen. Täta stenmurar konvergerade alltmer mot varandra allt eftersom stigen brantade och smalnade av. Hans ficklampa avslöjade mer av det nu våta gånggolvet, täckt av kondens. Med en ficklampa i ena handen och de andra fingrarna som släpade längs den motsatta väggen, saktade Ivan ner sin framfart till en försiktig och avsiktlig serie allt kortare steg för att undvika att halka ovanpå den glittrande granitstigen.

Det enda syftet med den stupande tunneln var att utnyttja en underjordisk sötvattenskälla och ge en ren och riklig vattenförsörjning till klosterkatakomberna, även för de mest krävande vinproduktionssäsongerna. För detta ändamål, och extremt djupt under den soliga slutningen, ledde tunneln ut mot en öppen och grotliknande hålighet av oregelbundna stenar och släta ytor som nöts av århundraden av naturlig erosion. Till slut fann fackelljuset ingenting att belysa. Gardiensmunkarna kallade denna mörka och avlägsna plats Brunnsålet. En djup stenfodrad dike delade håligheten och kanaliserade en snabb men tyst underjordisk källa.

Från Brunnsålets mörker ekade ett gnäll upp genom tunneln. Rösten var ett barns, men ändå beklagade det hemsökta gråtet smärtan av ett livslångt elände. Ännu en snyftning bröt lös men föll kvävd, som om sorg och stolthet oavbrutet krigade i ett plågat och ömkligt bröst. Kippande andetag följde de kvävda snyftningarna, sedan tystnad – sedan ytterligare ett utbrott av sorg. Cykeln upprepade sig, ekande i mörkret. Det var en besegrad kungs klagan och en förfördelad änkas klagan, tillsammans vävda till ett.

"Lasarus?"

Gråten upphörde.

"Lasarus? Är du där?"

"Jag är—jag är här, broder. Jag fyller hinken."

Det kolsvarta mörkret övergav sig till ljuset från en sprakande fackla som munken höll när han gick in i håligheten. Han var lång, med bred rygg och djup bröstorg, och sorgen i Hans djupblå ögon dolde det joviala leendet på hans läppar. Den välvårdade silverhårsslingan, som krönte hans huvud likt en ängels fallna gloria, kompletterade hans rena och täta salt-och-peppar-skägg. En allvarligt puckelryggig pojke steg upp ur källan med en full hink vatten vid sina fötter. Han bar en liknande dräkt av grovvävt tyg som munken, dock med en djup huva dragen över huvudet. En mask – en ansiktshuva av samma tygmateriäl – täckte barnets ansikte. Två cirkulära hål fanns där det kunde ha funnits ögon, och en liten tygflik täckte munnen. Det smutsiga höljet liknade en spetälsk mask med en munkhuva draperad runt den. Pojken var lärling, men hans bostäder var inte ovan mark, tillsammans med det andra klostrets.

väpnare. Istället bodde Lazarus nedanför klostrets område, inne i katakomberna, i ett pittoreskt rum som broder Ivan hade inrett åt honom, fyllt med en oförskämt utformad säng och tjocka filter. Trots att han var tretton år gammal, fick hans lilla växt och smala lemmar honom att se mycket yngre ut. Okänt för alla klostrets invånare, förutom honom själv och broderna Ivan och Odino, var Lazarus en Gogu – Ivan Gogus missfödda barn.

"Vad är det som bekymmer dig, son?"

"Ingenting, sir. Jag har vattnet nu."

"Gråter du, Lasarus?" Pojken pressade fingrarna mot ansiktet och tyget under hans ögonhål mörknade av fukt.

"Huvan glider av och jag kan inte se. Jag vrider på huvudet och den glider. Jag öppnar munnen och den glider. Jag sover och den glider. Den sliter på mina öron och snörena fångar mitt hår."

"Då måste vi göra en ny huva åt dig. Jag ska göra dubbel ansträngning och göra den bekväm. Vill du ha en ny huva?"

"Den här huvan luktar illa. Den kan inte längre tvättas ren. Jag vet hur man gör nästa bättre, broder. Jag kan visa dig."

"Då ska du göra det. Du kan hjälpa mig att göra nästa." Ivan böjde sig ner och kramade Lasarus med sin lediga hand.

"Jag har en överraskning till dig, min son."

"Vad är det?"

"Jag har upptäckt ett manuskript med djur i scriptorium."

"Med fåglar?"

"Ja, verket är fyllt med löv om fåglar – till och med med färgglada målningar av dem ."

"Får jag se det ikväll, broder?"

"Ja, jag ska ta med den till dig. Den är ny – från Paris! Ändå måste jag lämna tillbaka den tidigt i gryningen, så att de andra inte upptäcker att den saknas. Du kan få boken ikväll, men först måste vi städa."

Kort sagt sa Lazarus ingenting, och trots att hans drag låg dolda, överföll en fundersam min honom – hans höljda ansikte vände sin säckvävsblick mot munken. Facklans ljus fångade hemsökande vackra blå ögon som kikade ut ur smutsiga säckvävsögonhål.

"Munster, får jag fråga dig något?"

"Varsågod."

"Ska jag bli ful när jag blir stor?"

Ivan sökte full uppmärksamhet och vilade handen på pojkens axel. "Lyssna på mig, min son." Du är inte ful. Du är vacker. Du bär inte huvan för att dölja din fulhet. Du bär huvan för att dölja din skönhet från fulhet. Fulhet fruktar skönhet som ondska

fruktar det rena hjärtat." Munken reste sig tvärt, och efter att ha förmanat barnet att stanna kvar, steg han ut ur den ihåliga platsen med facklan i handen. Svarthet omslöt den lilla, hopkurade gestalten. Efter ett ögonblick rörde försiktiga fotsteg upp tystnaden. I det svarta utrymmet fann Ivan pojken och hukade sig framför honom.

"Sätt ner hinken, grabben."

Ivan kände på golvet under sig, hittade en sten och täckte den med näven. Han gjorde detsamma med sin andra hand och räckte sedan båda knäppta händerna till pojken.

Ivan lyfte sin vänstra hand. "Vad har jag i handen, Lasarus?"

"En sten."

Ivan lyfte sin högra hand. "Och i den här handen?"

Lasarus svarade: "Ingenting."

"Kan du vara säker, Lasarus?"

"Jag hörde dig plocka upp en sten. Och sedan hörde jag att du inte gör det."

"Fånga stenen", sa Ivan plötsligt och kastade den genom luften. I mörkret lyssnade han efter ljudet av att småstenen klirrade mot golvet. Det gjorde den inte.

"Säg mig, vad håller du i, min son?"

"Stenen."

"Och varför skulle den kunna vara i din hand, Lasarus?"

"Du beordrade att jag skulle fånga den."

"Det du fångade var mer än en sten."

"Hur är det mer?"

"Det är en sanningsbekännare. Kasta nu stenen till mig." Ivan kände en liten hand i sin egen och drog sig undan. "Nej, min son. Kasta stenen till mig, precis som jag kastade den till dig." Lazarus kastade lydigt stenen. Det klirrade när stenen träffade golvet.

"Förlåt mig, broder. Jag måste kasta den igen."

"Nej. Var stilla, min son – lyssna. Varför fångade jag inte stenen?"

"Man kan inte se utan ljus."

"Jaså. Vilken sanning berättade stenen för oss?"

"Den kan inte tala, broder." Det fanns en antydning till munterhet i barnets röst.

"Ändå har den redan talat! När du fångade stenen, där jag inte gjorde det, erkände stenen för hela världen att du verkligen är vacker. Förstår du vad jag menar, min son?"

"Det gör jag", sa pojken långsamt.

"Gör du?"

"Det gör jag, broder. Men hur länge till?"

Ivan reste sig upp och drog barnet mot sig. "Snart. Vi åker snart."

"Hur snart?"

"Vi kommer att bo i Bourgogne före årets slut och du kommer aldrig att bära huvan igen. Men i det ögonblicket ska vi se den bästa hittills åt dig. Det ska bli det sista."

"Kan Migual och Thateus också få nya huvor? Deras glider också. Det har de sagt till mig."

Både Migual och Thateus var svårt deformerade väpnare, men till skillnad från Lazarus fann de sig övergivna på klostrets trappsteg för att tas om hand och uppfostras av gardiensmunkarna. Men liksom Lazarus bar även de spetälskliknande huvor med ögonhål för att dölja fula vanställelser. På så sätt delade alla tre pojkarna ett gemensamt band i att de hade identiskt yttre utseende – tillsammans och helt klädda i mantel kunde de ha liknat en trio små spöken av säckväv. Ofta kallade Ivan Migual och Thateus till katakomberna för att arbeta tillsammans med Lazarus, och eftersom Lazarus alltid hade varit begränsad till katakomberna gav detta Ivan lika mycket, om inte mer, glädje än det gjorde med Lazarus. För de tre pojkarna var jättemunken Ivan tillverkaren av deras masker – en räddare och ansiktsräddare. Och för Ivan, när dessa spökliknande barn var tillsammans och Lazarus brast ut i skratt – ett tillräckligt sällsynt skratt där i katakomberna, tjänade den oväntade och minnesvärda glädjen alltid till att stilla hans oroliga själ.

"Vi ska se nya huvor åt dem också. Du kan ge dem deras nya huvor själv, grabben. Skulle du vilja ha det?"

"Jag skulle."

"Mycket bra, då ska du göra det."

"Kan de följa med oss?"

Ivan tog ett djupt andetag innan han talade. "De måste stanna här, Lazarus. Klostret är deras hem. Klostret är bra för dem."

"Kan broder Odino komma?"

Ivan kastade huvudet bakåt och skrattade. "Lazarus, verkligen! Om vi åkte därifrån utan broder Odino kanske han jagar efter oss och slår oss med en get." Barnet skrattade nu. "Vill du att han ska slå oss med en get? Nej, min son; naturligtvis ska broder Odino följa med oss."

"Till Bourgogne?"

"Långt, långt härifrån, Lazarus. Räck mig nu hinken. Vi har mycket att göra."

"Jag ska bära hinken, broder."

"Nej. Ge mig hinken, Lazarus. Du får bära nästa."

Ivan hade hämtat facklan och räckte den nu till pojken. "Du visar vägen."

"Hinken är tung, broder. Jag måste bära den."

"Ta facklan. Led. Jag har hinken. Led vägen, min son."

Motvilligt tog pojken ficklampan och lyste upp vägen, då han kände sig obekvämt över att Ivan gick

bakom honom.

Nästan en timme hade förflutit medan Lazarus skrubgade ner utsmyckade väggskulpturer i huvudkorridoren, som var svarta av årtal av ångor och sot från fackoljebrännare. Under den tiden hade den överfulla hinken med rent vatten förvandlats till en halv hink mörk soppa, lika trögflytande som tusch. Ytterligare en resa till Brunnshålet var på sin plats. Lazarus lyfte hinken och började gå nerför korridoren, men stannade tvärt när han såg en svart råttkapplöpning längs väggens fot bredvid sig. Broder Clodius stötte in i pojken bakifrån, vilket skakade hinken och stänkte en hel del av den smutsiga skräpet på framsidan av pojkens mantel. "Flytta dig ur vägen", murrade han. Han fortsatte förbi Lazarus och jagade råttan med ett långt tråspö.

"Förlåt mig, munk", mumlade Lazarus och fortsatte nerför korridoren och tittade ner på röran på sin mantel. Han hann ikapp Clodius, som hade inträngt råttan mellan väggen och en murpelare. "Jag har dig nu", sa Clodius till den förstenade råttan. Lazarus stannade bakom munken för att få en glimt av råttan. Omedveten om att Lazarus stod bakom honom höjde Clodius långsamt stängen i avsikt att ramma in råttan i hörnet och döda den.

Plötsligt tappade Lazarus hinken med vatten, tippade den och skvätte ut vattnet på golvet, vilket spolade den dömda råttan ut ur springan. Det smutsiga vattnet stänkte över broder Clodius fötter och upp i hans mantel. Förskräckt skrek han och vände sig om när råttan, nu genomblöt, skyndade sig runt ett hörn och i säkerhet.

"Du! Du gjorde det med flit!" skällde han ut mot Lazarus.

"Förlåt mig, broder", svarade Lazarus. Han vände upp hinken, föll ner på knä och dränkte hastigt i sig vattnet runt munkens sandaler. Clodius lyfte staven mot honom – Lazarus förberedde sig på slaget.

"Clodius!", broder Ivan, kom stormande uppför korridoren. Clodius sänkte hastigt ner käppen och tilltalade honom: "Han kastade en hink med smutsigt vatten på mig!"

"Vadå?" Ivan stannade framför dem. Han studerade röran på både Lazarus och Clodius klädnader.

"Jag trängde in en råtta och han hällde smutsigt vatten på mig för att skydda den! Jag kräver en ursäkt och ett omedelbart straff!"

"Lazarus", frågade Ivan honom, "är detta sant?"

"Jag tappade hinken, broder."

"Avsiktligt?"

"Det gjorde jag, broder." Lazarus sänkte huvudet.

"Där! Ser du! Jag samlade ihop exakt lika mycket", skrek Clodius.

"Lasarus? Varför?" frågade Ivan honom.

"Du skall inte döda, broder", sade Lazarus mjukt. Clodius fnös och himlade med ögonen i avsky.

Ivan fortsatte: "Men det budet gäller människor – inte råttor, eller hur?"

Lasarus flyttade på fötterna och efter en paus svarade han: "Jag vet, broder, men ändå—"

Ivan avbröt honom. "Då antar jag att du är skyldig den gode munken en ursäkt."

"Förlåt mig, broder Clodius. Jag önskar att jag skulle bli tillrättavisad nu." Lazarus ödmjukade sig.

Clodius höjde sin käpp igen när Ivan trädde fram emellan dem och tilltalade Lasarus.

"Er ånger skall vara denna: att hämta en ny hink vatten och rengöra de graverade väggarna." Nu, gå vidare."

"Ja, broder." Lazarus bugade sig hastigt och skyndade iväg med hinken.

Clodius läppar sjönk. "Du har ju låtit honom städa väggarna!"

Ivan, ett helt huvud längre än Clodius, gick fram till hans ansikte och morrade: "Vilka angelägenheter Gör du anspråk på mina katakomber, förutom att jaga råttor? Hör mig noga – du övervakar klosterområdet och jag övervakar vad som finns under det. Du tillrättavisar dina väpnare och jag ska tillrättavisa mina! Gå nu genast, Clodius!"

Den utskällda munken drog sig tillbaka, stormade uppför korridoren, ropande och mumlande ekon i hastig avfärd. "Jag ska se till att pojken blir tillrättavisad, Ivan! Jag tar det nu till abboten!"

"Var snäll och gör det! Och berätta för honom att du jagar råttor i mina katakomber, istället för att bry dig om att "Din egen", ropade Ivan tillbaka. Clodius vägrade svara och försvann in i mörkret.

Ivan vände sig bort från honom och först då tillät sig ett flin – långsamt och privat, som en man som vunnit ett vad han aldrig lagt. Han kastade tillbaka axlarna och knäppte händerna bakom ryggen som en dömd men stolt fånge, på väg mot helvetet – och han sjönk djupare ner i katakomberna medan mörkret uppslukade honom.

Clodius var en bitter man. Inte ens abboten hade någon större tolerans för honom. Lyckligtvis för Ivan såg abbot Vonig honom som den son han aldrig fått. I abbotens ögon kunde Ivan inte göra något fel. Och alla klostrets munkar samlades jämlikt och naturligt: Att bli vän med Ivan var att bli vän med abboten – och följaktligen att ha enkel tillgång till katakombernas vinkällare. Omvänt var det säkraste sättet att reta upp Ivan att behandla Lazarus, Migual eller Thateus illa – de där bräckliga väpnarna, fördömda av missbildningar.

~*~

Lasarus hade för länge sedan avslutat sina sysslor. Ivan slet honom ur ett illustrerat manuskript med färgglada fåglar och följde honom till sängs, släckte de få brinnande katakombfacklorna och drog sig tillbaka till sin lägenhet i munkarna sovsal för kvällen. Nästan alla munkar i Gardiens hade för länge sedan sökt sin sömn, förutom några mörka och spökliska kläder som drev omkring på den månbelysta marken på utsedda sena sysslor.

Broder Delon Odino lämnade munkarnas sovsal genom en liten sidodörr och smög sig över den dimtäckta gården för att njuta av natten. Han tände en fackla först efter att han kommit in i katakombernas trapphus. Flera bägare senare fick han sällskap i vinkällaren av en sömrig Lazarus. För båda var detta en ganska rutinmässig praxis. De njöt av spänningen, av det olagliga – Lazarus visste att han inte fick lämna sitt rum efter Ivans avfärd, och Odino, vars svaghet för vinstockens frukt inte var klostrets bäst bevarade hemlighet, hade blivit varnad att hålla sig borta från katakomberna efter skymningens inbrott.

Nu satt Odino på en arbetsbänk, hopsjunken mot källarväggen med benen utsträckta framför sig. Fat med lagrat vin och fat med dyngsur fyllde rummet omkring honom. Luften var tung av den klubbiga och skarpa lukten av fermenterad frukt.

"Åh, Lazarus, min pojke. Jag antog att du låg och sov. Kom in! Tala!" flinade Odino och viftade med en halvtom bägare. Förutom Ivan var Odino den enda andra munken i klostret som verkligen kände pojken. På många sätt var den tjocke munken med de rosenkindade som en farbror för Lasarus – farbror och vän.

"Du anade inte att jag skulle komma?" frågade Odino honom, och orden rann slarvigt från hans vinvässnade läppar.

"Vadå?" frågade Lazarus sömnigt.

"Med dig och Ivan – ut ur klostret."

"Jag visste inte."

"Och om ni går utan mig, kommer jag att jaga efter er båda och slå er med en get." De fnissade ihop. "På ett konstigt sätt kommer jag att sakna det här klostret."

"Och vinet?" frågade Lazarus. Odino kastade en ogillande blick på honom.

Lazarus gick fram och tillbaka i rummet, rörde vid allting medan han gick och begav sig ingenstans utan bara omkring igen, som en barnlek.

Till slut talade Odino återigen: "Jag har märkt en eld som brinner inom dig de senaste dagarna – ditt blod är hett. Du vill vara fri från dessa katakomber, eller hur?"

"Jag önskar se världen – utanför böcker. Och fåglar – levande – flyga. Inte som

den döda du gav mig.”

Odino brast ut i ett ihärdigt skratt. ”Har du fortfarande kvar den där grejen?”

”Jag öppnade dess vingar – den föll i bitar. Jag svepte in den och lade den i en av kryptorna. Gjorde munk Ivan, har du sagt när vi ska åka till Bourgogne?”

”Snart nog, pojke. Snart nog.”

Efter en kort paus frågade Lazarus: ”Munder, får jag fråga dig något?”

”Verkligen.”

”Är du inte ens lite orolig över att lämna klostret?” Lazarus sökte efter mer än ord i hans ansikte.

”Rutinen har blivit tråkig. Jag kan inte hålla jämna steg med dagarna.”

”Vad ska vi göra då – utan klostret?”

”Tja, för det första behöver vi inte leva efter dagens ordning. Tycker du inte det är bra?”

”Jag antar – jag vet inte.” Lazarus sänkte sitt huvförsedda huvud.

”Naturligtvis inte. Det är allt du vet – dessa katakombmurar och samma trista rutin. Ändå ska du snart få se. Du hör inte hemma här nere – din far vet det väl. Han ser vad jag har sett ett tag nu – en fågel som fladdrar i sin bur.”

”Vilken fågel?” Lazarus tittade sig omkring i källaren. ”Var?”

”*Du* är fågeln och *klostret* är buren”, förtydligade Odino.

Lazarus lutade sig mot bordet, bredvid Odino. ”Smakar vinet som det doftar, broder?”

”Ännu bättre.” Munken log och skålade för pojken med en flörtande hand innan han drack djupt ur den grova träkoppen.

”Det luktar illa. Det måste smaka så också.”

”Efter några koppar ältar man inte smaken.” Odino torkade av en ärm över sitt flin och räckte fram det tomma kärlet till pojken. ”Hjälp en fet och trött dåre, min pojke.”

Lazarus tog koppen.

”Varför dricker du vin mer än de andra munkarna, broder?” frågade Lazarus och närmade sig ett vinfat.

”Första Timoteus, 23 av 5?” frågade Odino hastigt.

Pojken tvekade inte. ”Drick inte längre vatten, utan njut av lite vin, för din mages skull och dina ofta förekommande sjukdomar.”

”Ännu en gång – den här gången på latin!”

Lazarus svarade lydigt: *”Noli adhuc aquam bibere sed vino modico utere propter stomachum tuum, et frequentes tuas infirmitates.”*

Odino skrattade, stannade tvärt och knäppte med fingrarna. ”Inte den där tunnan! Den här,

"Pojke", sa Odino och pekade på en annan tunna. Lazarus gick till en närmare tunna och fyllde försiktigt koppen. "Det är allt detsamma, har jag förstått? Varför, *den här* tunnan, broder?" Efter att Lazarus återvänt och gett bägaren till Odino frågade munken honom: "Lukas, 39 av 5?"

Återigen tvekade inte pojken. "Och ingen som har druckit gammalt vill genast ha nytt, ty han säger: Det gamla är bättre."

Odino rullade ihop av ett så hjärtligt skratt att han skvätte vin över hela källargolvet. Likt en förvirrad hund lutade Lazarus huvudet åt sidan och frös till som en staty medan Odino samlade sig.

Då frågade Lazarus: "Vad är det? Jag talar det rätt."

"Det gör du sannerligen – som du alltid gör, Lazarus. Ändå har jag nu upptäckt hemligheten ", fräste munken, fortfarande darrande av återhållen munterhet. "Som jag ser det har du en liten ett scriptorium av mycket små böcker under din mask. Och du vänder på deras blad med din näsa."

"Jag har inga små böcker, broder", svarade Lazarus tydligt.

Odino skrattade åt hans allvarliga svar. "Men hur gör du det, pojke – recitera varje ord som du gör?"

"Jag kan läsa."

"Ändå stannar inte ord kvar i andras medvetande som de gör i ditt. Hur kan du läsa något bara en gång och veta det för alltid? Ingen i detta kloster kan göra det – i alla mina dagar känner jag ingen, förutom du. Berätta för mig dess magi."

"Jag minns det bara, broder."

"Självklart gör du det, pojke." suckade Odino. "Och bara Herren känner till *djupet* av en sådan "en ovanlig välsignelse som din." Återigen skålade han för Lazarus innan han svalde det sista vinet ur sin bägare. Sedan räckte han bägaren mot Lazarus för att han skulle fylla på honom, men fann honom ändå vände sig bort och vänd mot källarentrén.

Lazarus vände sig tillbaka till Odino. "Mund, någon närmar sig! Kanske tre, antar jag." Odino kröp ner från arbetsbänken som om hans stol stod i lågor. Han vaggade hastigt bort till bakväggen och torkade noggrant munnen från alla spår av vin medan han gömde sin bägare bakom ett kar. Lazarus gick till den andra väggen, drog ut facklan ur fästet, doppade den i oljekrukan och släckte allt i källaren – rummet blev svart som beck.

I mörkret sökte Odino med armarna viftande i den riktning där han senast sett Lazarus. "Kom hit, pojke. Led mig", viskade Odino.

"Vart leder det dig, broder?"

"*Tyst – var försiktig* . Led mig härifrån. Jag kan inte se", väste Odino.

otåligt, kände genom luften efter Lazarus.

"Vart vill du gå?" frågade Lazarus och tog försiktigt Odinos hand.

"Änglars flammande ljus! Var som helst, pojke! Få mig härifrån!"

"Till en krypta då?"

"Ja, en krypta! Omedelbart!" väste Odino.

Lazarus ledde Odino ut ur vinkällaren och nerför den svarta passagen. "Här, munk", viskade han och förde Odinos hand till ett tjockt järnhandtag. Munken drog upp den tunga dörren och gestikulerade i mörkret där han senast hade hört pojkens röst.

"In! Skynda dig!"

"Jag är här inne, broder." Rösten kom nu bakom honom, inifrån graven.

"Lazarus", viskade Odino och stängde dörren, "Hur kan du veta så mycket och ändå samla in så lite?"

"Jag förstår inte vad du menar, broder."

"Naturligtvis inte. Du kan läsa från sidor i ditt huvud, men ändå förstår du inte vad jag menar?"

"Jag visste inte vart du ville gå, broder."

"Ah! Då får du tag i mig."

"Du berättade inte för mig var du—"

Katakombernas dörrar öppnades och Odino avbröt honom. "Tyst, pojke – de kommer."

Tre munkar marscherade en bit nerför tunneln för att hämta facklor och en hink olja.

Lika hastigt gick de därifrån igen. Efter att ha hört katakombdörren stängas smet både Lazarus och Odino ut ur kryptan. Lazarus återvände till sitt rum, och Odino, fortfarande berusad, följde väggarna ut ur katakomberna och återvände till sina sovsalar.

Någon annanstans, i en pittoresk cell på andra våningen i munkarnas sovsal, låg Ivan och sov djupt. Genom ett smalt öppet fönster avslöjade en svällande måne det sparsamma innehållet i rummet: en säng med ett träkors på väggen ovanför, ett skrivbord klätt med böcker och en liten låda med Ivans världsliga tillhörigheter. Tystnad var allt.

Ett flaxande vingar bröt den mörka stillheten och en lysande korp sken på fönsterbrädan, med sitt kalla öga stelfruset på Ivan. Rummet kylde så att en dimma virvlade upp vid Ivans andetag. Genast hoppade korpen in i rummet innan den förvandlades till en naken kvinna som gick med sina bara fötter över golvet.

Lucifael slängde sitt långa hår och stannade vid fotändan av Ivans säng. Med besk ögon och ett blygt flin sneglade hon på honom. "Ödet förenar sig med oss igen", viskade hon. Hon drog en svart nagel över honom. "Fortsätt sova, min älskling." Ivan grimaserade, nu instängd i ett sinnligt drömlandskap. "Och den här gången ska vår säd reparera historien – korrumpdera dig i

”detsamma,” Hon lättade åt sidan hans täcken, lossade hans kläder och smekte honom. ”Och jag ska inte ligga nedanför dig.” Han stönade. När hon fann honom så, steg hon upp och red på den olyckliga hästen; och Ivans andedräkt skyndade sig som ett galopperande odjurs frusningar, hans ögon rullade vilt under ögonlocken instängda i synd. Och under den korta tiden av djävulens sådda lust, precis som hundra munkar lidit sedan dess, föll ännu en Gardiensmunk från nåd.

~*~

Första ljuset kom som alltid – för tidigt för flera av klostrets äldre munkar och ännu tidigare för munk Odino efter en kvälls pilgrimsfärd till vinkällaren. Långt innan större delen av sovsalen vaknade, började de äldre munkarna med sina rutinuppgifter – att ta hand om hästarna, tillaga morgonmåltider och diverse andra plikter, vilket krävde att de var först med att börja dagen. Som äldre munk blåste Ivans uppmaning till vapen före gryningen liv i klostrets katakomber. Han skulle få sällskap av sin ständige katakombväpnare, Lazarus, som bevisade vad han kunde genom att tillverka och ersätta, tända och släcka de många katakombfacklorna. Mellan de två förblev tunnlarna i perfekt skick för den tunga trafiken av munkar och väpnare som varje dag erbjöd.

Orolig, men omedveten om korparens tidigare besök, omfamnade Ivan sin dagliga rutin. Från under sängen hämtade han en träskål täckt med en duk – hans orörda måltid från föregående kväll. Med en flammande fackla och matskålen lämnade han sovsalen, korsade den mörka klostergården och gick in i en lång byggnad som innehöll katakombernas ingång. Han gick nerför korridoren, svängde runt ett hörn, slog upp en trädörr och gick ner för en stentrappa med facklan högt uppe. Hans steg var långa och avsiktliga när han gick in i katakomberna, hans grova mantel fladdrade i facklans ljus likt en hemvävd gardin som dansade i brisen från ett öppet fönster.

Allt eftersom munken drev djupare in i de gamla slingrande tunnlarna, uppenbarade sig välvda fördjupningar längs ena väggen mellan räfflade kolonner av huggen sten.

Fördjupningarnas väggar bestod av utarbetat snidade groteska figurer. De märkliga tablåerna stod där, svar med århundraden av fackelrök, som avbildar hemska kombinationer av människor och djur. Det fanns riddare med fågel- eller hundhuvuden; demoner och rovdjur med mänskliga ansikten; varelser med fasansfulla drag och pälsklädda, människoliknande lemmar. I alla hundratals figurer, fanns det en enda konstant – var och en bar ett par beniga vingar, likt fladdermössens. De hemska väggskulpturerna var en samling avvikelser som bara de fördömda och galna kunde uppskatta.

Ännu längre ner gav ristningarna vika för släta väggar i vilka var inbäddade en

en rad trädörrar: dessa var ingångar till kryptrum som inhyste de mumifierade kvarlevorna av privilegierade påvliga dignitärer – tidigare abbotar, munkar från det lägre rådet, till och med några biskopar och annan adel. Munken tog höger vid en vägskaal och vänster vid en annan. Nu öppnade katakomben sig i en labyrint av tunnlar som slingrade sig åt alla håll. Ivan vävde en välbekant väg genom labyrinten av stenblock och mejlad underjordisk sten, även om hans djupblå ögon var avlägsna, dränkta i ett mörkt och oroligt hav.

Efter en stund stannade han bredvid en smal entré. Han stoppade facklan i en nisch i väggen, lutade sig in i mörkret och sade: "Lazarus, jag tar med mer mat. Först äter du, sedan tänder vi facklorna." Ur en ficka i sin mantel tog han fram en smal vaxveke och tände den på facklan. Han smög in i rummet och satte vecken på en oljelampa som stod på ett upp- och nedvänt ekfat. Ett svagt ljus fyllde det lilla rummet och blottade en liten planksäng som stod mot väggen. På den satt en sömning Lazarus, utan huva och med nävarna som gnuggade sig i ögonen. Pojken gäspade och blottade ett par tjocka och trubbiga hundtänder.

Hans ansiktsdrag liknade alla pojkar i hans ålder, förutom tänderna och öronen – öron som mer liknade en hårlös hunds och en älvs i kombination än en pojkes. Han hade en tjock och trasslig matta av rakt svart hår. Tunga mörka ögonbryn välvde sig över ett par genomträngande indigoblå ögon. Märkligt nog, med stängd mun och täckta öron, kunde han kanske lätt misstas för vilken annan pojke som helst. Lazarus utseende var mer märkligt än motbjudande och presenterade pojken med en nästan mystisk, vild men ändå mild och något attraktiv natur. En löst sittande mantel låg utsträckt över pojkens smala axlar och drogs så småningom samman runt hans anklar. Grova säckvävsstrumpor omslöt hans fötter, nederkanterna fransade och svarta av smuts som trampats ner från tunnelgolven.

Ivan stod stelfrusen ett ögonblick med vidöppna ögon – sedan steg han mot plankbädden med så stor kraft att den sömndruckne pojken kröp tillbaka mot väggen. "Sätt på den igen", befälde munken barskt. "Just nu!" Ivan ställde ner skålen med ett slammer och genomsökte rummet. "Var är den? Du ska alltid bära kåpan, pojke! Hör du mig? Alltid!" Munkens distraherade blick var borta; i dess ställe fanns nu ett plågat uttryck som Lazarus antog måste vara ilska, fast det var det inte. Ivans stränga utskällning väckte honom helt och pojken lydde, sträckte sig bakom sig för att hämta huvan från sängen och klagade medan han drog masken över huvudet: "Mund, Jag kan inte sova. Kåpan vrider sig och täcker min andedräkt." Ivan satte sig bredvid honom och Lazarus vände på huvudet så att Ivan kunde dra åt snörena på baksidan av huvan. "Det spelar ingen roll. Du måste alltid ha den på dig. Vik upp tygfliken över munnen om du måste, men låt ansiktshuvan sitta kvar."

"Får jag ta på mig den nya kåpan, broder?"

"Den är inte klar. Jag syr den fortfarande." Ivan drog fingrarna längs lädersnören och drog åt dem med jämna mellanrum, medan Lazarus passade in hålen mot sina ögon.

"Den är snart klar", sa Ivan, medan rösten förlorade lite av sin hårdhet. "Håll nu snören hårt åtdragna, så blir den här inte så. Ah, jag förstår. Ditt hår är för mycket."

Vi ska tunna ut den när jag är klar med den nya huven." Munken knöt fast snören ordentligt och reste sig från sängen.

"Så – hårt igen. Om du tar av den igen, så var säker på att jag ska tukta dig för det, Lazarus. Nu, här; ät." Ivan hämtade skålen och satte den i Lazarus händer.

Munken gick fram till dörröppningen och lutade sig mot den. Då och då tittade han ut ur rummet och tillbaka på Lazarus, som om han höll vakt över pojken. Han såg hur bitar av bröd indränkta i getmjölk försvann under huven. Snart drog Ivan facklan från väggen. "Jag ska förbereda facklans omslag. Möt mig i vinkällaren när du är klar", sa Ivan och klev ut genom dörröppningen.

Lazarus ropade till honom: "Munster, får jag ställa en fråga till dig?"

Ivan svarade "Vad är det, min son?"

"Varför skriker Gatestonen?"

"Skrik? Varför tror du det så?"

"Det känns högre, som om det vore i just det här rummet."

"Jag vill inte att du ska tänka på den där—saken, Lazarus. Låt det vara. Du ska inte vet att den existerar. Fundera över något annat – kanske fåglar, träd eller de stora böljande floderna som vi ofta har talat om. Tänk till och med på änglar – tillräckligt rena. Kan du göra det för oss båda?"

"Det ska jag, broder."

Ivan skulle gå när pojken ropade efter honom igen.

"Kan fåglar flyga lika högt som änglar? Till himlen, ens?"

"Nej, Lazarus." Nu lät munken trött. "Himlen är för människan, inte för jordens djur eller himlens fåglar." Sedan tillade han: "Tala inte om Portstenen igen – inte till någon. Jag ska inte höra mer om den."

"Munder – är jag *människa*?"

"Du är fortfarande en pojke. Du har mycket att lära dig – en dag. Nog med frågor, Lazarus. Ät." Och kom ihåg noggrant vad jag talar om Portstenen – förstår du mig?"

"Det gör jag, broder." Lazarus vände sig tillbaka till sin mat när Ivan försvann.

~*~

Ovanför marken, i de tunga skuggorna av den tomma klosterkatedralen, kom en svart skalbagge fram ur en tunn hålighet och sprang över stengolvet mot kyrkan. Den korsade koret, genom det sista ljuset från en morgonmåne och sprang mot plattan som altaret stod på. Mellan golvet och plattan gick en tunn springa och skalbaggen sökte efter en ingång som var tillräckligt rymlig för sin bevingade och böjda rygg. Genast upphörde dess rörelse. Frusen vände den omkull på rygg. Insekten hade inte funnit någon ingång, utan en utgång – och från den springan sipprade ett virvlande, levande mörker.

Den nyfikna skalbaggen föll ner i den beckfärgade skuggan som strålade långt nerifrån; den spred sig upp och rakt igenom stenplattorna likt ljus – men detta var motsatsen till ljus. Där den föll fanns ingenting, och till och med månens skuggor verkade ljusa i jämförelse.

När detta mest oheliga mörker nådde kanten av helgedomen, ackompanjerade en dammstöt ljudet av ett stadigt väsande som kom från under altarstenen, och blåste som en vulkanisk öppning. En frätande, svavelhaltig substans förorenade luften. En blek gas ebbade ut ur springan och började ta form, böljande medan den blev allt tätare. Den skiftande massan for uppåt, vävde och spiralerade genom flygande stödpelare och cirklade runt taket likt en instängd husfluga. Sedan dök den ner och bestrålade helgedomen med rankor av oljiga, bullrande moln innan den försvann nerför en korridor av prästerskapens omklädningsrum.

I ett hörn av ett omklädningsrum, tungt mot golvet, gurglade molnet medan dimman tunnades ut och avslöjade en mörknande massa som växte inuti. Ben, ligament, vävnad och hud stelnade och slutade med ett hökliknande skrik som slet genom katedralens tysta korridorer. Det hände igen, som det hade gjort, hundra gånger sedan dess. Ännu en grotesk föddes – ännu en Eljo-avkomma, nu förlöst genom den franska monolitens närvaro. Barnet var av en uråldrig och bestisk ras, gammalt lika gammalt som helvetets gryning, och uppstod endast ur den köttsliga föreningen mellan människan och en ängel, ond nog att åstadkomma en sådan skapelseavvikelse. Grotesken var en kvinna, nästan mänsklig till formen, och jämförbar med en flicka på sex eller sju år i storlek och gestalt. Hon hade ett par vingar – av kött och ben – som liknade en stor fladdermus. Med svart hår, indigofärgade ögon, och ett par älvliknande, hundliknande öron; sammantaget kan hennes kusliga utseende ha varit en reflekterad bild, och en yngre version av väpnarepojken Lazarus.

~*~

Ur en flygande fågels perspektiv hade katedralens kloster formen av ett kors,

med en vertikal huvudhall genomskuren av ett par utbredda flyglar. Det fanns tre uppsättningar yttre dubbeldörrar: huvudingången, placerad vid korsets bas, och andra ytterst på varje flygel. Helgedomen låg i mitten av korset, ovanpå monolit. Biktstolarna och botgörings- och prygelrummen kantade korsets topp. Sakristian, sakristian och praktiska rum var inrymda i korsets vänstra arm, och ett oratorium med terrasserade sittplatser bildade den högra arm.

De mörka timmarna före gryningen förflöt utan stöd, och ett monotont avläggset klirrande började hemsöka landsbygden; klostrets massiva klocktorn inledde ännu en dag av *ora et labora* – bön och arbete. I gryningens svaga ljus drev långa grupperingar av munkar genom en tunn dimma mot katedralens oratoriumsflygel. Ett klirrande ljud av ytterdörrslås krossade den kryptypiska friden i kyrkan. I spetsen för den heliga processionen rörde en akolyt väg med ett rykande rökelsekar och svingade den perforerade metallkulan fram och tillbaka som en pendel. Långa rader av terrasserade trästolar vända mot varandra tvärs över en bred mittgång. De främsta stolarna var i jämnhöjd med golvet, medan de bakre raderna pressade mot väggarna. Varje stol tillhörde endast en munk, förutom utsedda gästplatser närmast bakväggarna. Prästkolonnerna bröts isär, och varje man hittade sin väg till sin respektive plats.

Tillsammans klev munkarna Ivan och Odino fram och hasade sig nerför samma gång. Bara några platser längre ner stannade Ivan och viskade över munkarna Clodius och Greville: "Hittar du fler råttor, Clodius?" svarade Clodius med en trotsig blick. Ivan flinade och gick vidare medan Odino stannade och klappade Greville på toppen av huvudet. "Han har lyckats gräva upp broder Greville, här!" Den sura munken slog bort Odinos hand. Odino fnissade och följde Ivan medan Greville morrade efter honom: "Din dag kommer snart nog, Odino!" "Bry er inte om dem", tröstade Clodius Greville med hög haka och stelade läppar, "Även utan abboten kommer vi att se dem båda förödmjukas."

Flera platser längre ner satte han sig. När Ivan lade märke till den upptagna platsen under honom flinade han. "Nicholas!" En rejäl, solbränd ung munk tittade upp och log mot honom. Broder Nicholas, som hade varit borta från klostret i flera månader, förblev stationerad som präst i den närliggande byn Murat. Nicholas sade: "Den förlorade munken återvänder!" Ivan fnissade och frågade: "Hur mår de goda människorna i Murat?" "De är i desperat behov av vägledning." Ivan nickade bekräftande. Odino närmade sig och när han fick syn på Nicholas stannade han tvärt. "Lurar mina ögon mig?" Odino rusade fram, Nikolaus reste sig och de två munkarna omfamnade varandra. "Det var trevligt att se er igen", svarade Nikolaus. Odino viskade busigt i hans öra: "Och hur går det för skomakarens änka?"

Nicholas suckade och skakade på huvudet mot golvet. "Hon prövar min tro, broder." De fnissade när huvuden i närheten vände sig och avslöjade ansikten värdiga tydlig förstoppning. De två munkarna samlade sig och satte sig. Klockan i klostertornet ringde och församlingen tystnade.

Från en plats på första raden reste sig en ung munk och steg mot ett podium som var mitt i gången. Ovanpå podiet låg en överdimensionerad öppen pärm med den Heliga Skrift. Han rundade rekvisiten, bugade respektfullt och kysste boken. Han harklade sig, lade ett pekfinger på sidorna och läste högt: "Ve dem som kallar ont gott och gott." ond, som satte mörker till ljus och ljus till mörker, som—"

"*Skrik!*" Prästen tog tag i podiet och vände sig om; han sökte intensivt efter ursprunget till den hemiska röst som genomborrade luften. Mer än hundra par vidöppna ögon rusade förbi honom och mot helgedomen. Munnarna sjönk. Nästan alla munkar hade hört det ljudet förut, men de hade identiska förvirrade uttryck.

Abbot Vonig sprang upp och rynkade pannan. Alla blickar riktades mot honom. "Jag förväntar mig att alla utom det lägre rådet återvänder till sovsalen. Omedelbart!" Nicholas och hundra andra slagna och förargade munkar övergav morgonkvällen, sprang upp och gick mot dörren. Abboten ropade efter dem: "Fall ner er i era celler och upprepa era ångerfulla handlingar, tills jag beordrar annat!" Trettiofyra äldre munkar återstod, inklusive Ivan, Odino, Clodius och Greville.

När den siste prästen hade gått ut och stängt katedralens dörr, vände sig Vonig om för att granska resten av församlingen med sina förvånade ansikten; hans eget ansikte strålade av ilska, förvriden i avsky. Fler skrik ekade. Medan Vonigs brinnande ögon svepte över raderna av munkar, sänkte sig sträckta huvuden och nyfikna ögon föll hastigt ner på golvet.

"Vem av er är ansvarig? Bekänn er!" Ingen präst bekände sig.

Vonig vände sig om och stormade upp på talarstolen. "Mycket bra då; inta era positioner!"

Omedelbart lydde de, medvetna om den rutin som följde: Med varje ny grotesk som föddes betalade alla priset – det gjorde de alltid, och det skulle de göra nu, liksom de skulle göra många gånger framöver.

Tillsammans reste sig munkarna från det lägre rådet, klev ner från de terrasserade raderna och samlades i mittgången. Var och en föll ner på knä och knäppte händerna i svanken.

Framför helgedomen gjorde de tre utredarna sig redo och slog upp dörren – ingenting. Munkarna steg försiktigt in i dess dunkla interiör. Bortsett från några få mantlar –

draperade statyer, piedestaler och andra religiösa artefakter stod rummet tomt.

"Väs!" Deras blickar snedvriddes uppåt och upptäckte Grotesken med utbredda vingar och vilt svart hår, blottande trubbiga hundliknande huggtänder och sittande på en stenig avsats nära taket. Hon lät en ström av ilsket klingande ord flyga, främmande och exotiska för örat – Änglarnas språk.

Abboten vände sig om och stirrade över podiet på de rakade huvudena, ödmjukt böjda. hans uppmärksamhet riktades mot boken framför sig. Han bläddrade igenom dess sidor, hans hals och öron glödde röda av ilska medan skrik och främmande språk fortfarande mullrade. En av de sex utredarna återvände och grep tag i ett kötsår på käken. Blod sipprade mellan hans fingrar och prickade ut över golvet.

"Lämna oss", svarade abboten. "Vårda ditt sår." Munken bugade och lämnade ett avsevärt spår av strö mot katedralens dörr medan rop och skrik vittnade om den fortsatta kampen i helgedomen.

Snart närmade sig hans två följeslagare, brottade med en kämpande grotesk insvept i en munkrock . Abboten stoppade dem vid podiet och de höll henne mot golvet. Dämpad men ihärdig fortsatte hon sin löpande harang av änglalika fördömanden.

Vonig stack ett finger i skrifterna och skrek över henne och sin församling: "Och Herren sade: Gå och stigner, ty ditt folk har fördärvat sig!" Hans raseri dånade genom takets flygande stödpelare. Abboten fick en glimt av prästernas långa ansikten. Ett till synes märkligt lugn föll över honom; hans ansiktsdrag förändrades i samklang med ett helt annat tankesätt. Försiktigt stängde han boken, klappade på pärmerna och stirrade på den.

Han lyfte boken från podiet, lyfte den högt och kastade den – boken föll i golvet mellan munkarna. Lutande sig över podiet vrålade han medan groteskens protester punkterade hans tirad: "Du skall inte ha andra gudar än mig! Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av något som är i himlen , på jorden eller i vattnet under jorden! Du skall inte tillbe eller tjäna dem, ty jag är en svartsjuk Gud som hemsöker fädernas missgärning på barnen intill tredje och fjärde generationen av dem som *hatar* mig!"

Vonig betraktade dem intensivt, men ändå som en far till sina vilsegångna söner, och försökte övertyga sig själv om att dessa inte var onda män. Som deras abbot var deras misslyckande hans misslyckande; deras skuld var hans skuld. Ändå är män män, heliga eller inte, sa abboten till sig själv.

liksom Adam åtrådde en kvinnas höfter – är begär begär, i ett ont hjärta eller rent, liksom en vridande orm kände Adams höfter. Från apa till munk låg köttets begär inbrända i skapelsens ritning. Denna nya grotesk bekräftade Vonigs tro – att människan skulle fortsätta att lyda skapelsens lagar, även på bekostnad av sina egna tros lagar.

Abboten rundade podiet och gick fram bland dem. "Du", sparkade han till en munk, "vad ska jag göra med saken?"

Den förskräckte prästen svarade: "Jag vet inte, abbot. Det är inte mitt."

"Alla är dina", skällde Vonig på honom. "Du är råds munk!" Han gick till en annan.

"Du! Vart ska jag inte ta vägen med det?"

Den andre svarade: "Uppe på katedralen?"

"Och varför inte?" frågade abboten.

"Det är fullt."

"Det är så – det finns inget utrymme kvar."

"Kanske Notre Dame?"

"Åh, men de ropar inte efter mer."

En tredje munk tog till orda: "Abbot, jag känner till helig mark i norr – en ny katedral."

Kan vi skicka gåvan till—"

Vonig snurrade om och avbröt honom. "NEJ! Inga fler av dem lämnar rådklostren! Vi har alla Heliga stolsorden övertygade om att Gardiens och Canello svämmar över av mästarens meder som skulpterar dessa – dessa gåvor! Tänk om vi bara kunde bemästra oss själva. Nej, inte gåvor. Synder! Dina – beseglade i sten! Nog!"

Munken bröt blicken från Vonigs genomträngande stirrande blick. Vonig vände sig om och gick fram och tillbaka mellan dem. "Samla så här mycket. Statyerna är bara tidlösa vittnesmål om era synder – vittnesmål i sten som ska ge er rätt till Helvetet. Och detta *Kvinnospöke* från Portstenen—"

Omedelbart för en flod av köttsliga bilder genom Ivans sinne – perversa mentala bilder av hans drömda förening med Lucifael. Och han upptäckte att midnattsmötet inte hade varit en sådan dröm som han först hade föreställt sig.

"Hon är lockande, eller hur? Mogen och villig? Och åh, så ivrig att behaga—"

Ivans ögon vidgades mot den bundna och kämpande groteskan, och mot den fulla insikten om den tidigare omedvetna och direkta roll han hade spelat i dess skapande.

"Och när du förtjänar fördömelse, kanske denna din lusts sköka-ande ska hälsa dig i

Helvetet och trösta dig som Hon en gång gjorde. Ändå, eftersom Hon inte längre behöver fresta dig med sina makabra och onda charmar för att få dig att falla, kanske Hon kan trösta dig i Sitt sanna ansikte – likt en hemsk Orms eller en Drakes. Och om Kvinnospöket verkligen är Djävulen själv? Åh, sannerligen, kanske Han kan trösta dig på sätt du inte ens kan föreställa dig. Kanske Han kan befäcka din kropp medan du skriker – få Sin vilja igenom med dig – för alltid. Åh, de fantasifulla sätt Han kan göra det på – de många plågorna. Kan du ens räkna dem – de oändliga sätt som ska få även den hårdaste mannen att gråta en skör flickas tårar – hela tiden, brinnande – för evigt skrikande i elden

"Helvetet?" Vonig rynkade pannan över dem alla. Han hämtade Skrifterna från golvet, kysste den och gick tillbaka till podiet. Han slog ner den, hans vrede ekade genom hela katedralen.

Ivan var säker på att hans bekännelse kunde äventyra Lasarus säkerhet och, som vilken rättfärdig och beskyddande förälder som helst brukade göra, lydde han sina instinkter och erbjöd ingenting. Abbotens fortsatta utbrott förvandlades till osammanhängande mummel medan Ivan brottades med sin nya demon inom sig: den nyligen avslöjade uppfattningen att han var far till en *andra* Grotesk – en andra Lasarus – ytterligare ett kors att bära. Han knöt hakan och fixerade blicken på stenplattorna under sig.

Ivan ryckte till när abboten slog svetten från hans panna och vrålade: "Det finns sysslösa händer bland oss! Jag ska se dem sysselsatta igen – att bygga ett nytt klocktorn åt klostret!" Han lyfte huvudet och genomsökte de dunkla övre delarna av katedralflygeln.

Han knäppte händerna och delade med sig av sin vision med dem med lugn röst: "Den ska vara högre och djupare. Den ska vara större vid basen än toppen och ha terrasser tillräckligt för att rymma tusen grotesker. För det första, solljus; tornet ska stiga tillräckligt högt mot himlen så att solen aldrig går ner över dessa stendemoner. Om det behövs ska tornet genomborra molnen. För det andra, helig mark; en av er ska vara inlåst inuti tornet, be hela tiden och ni ska ringa i klockan som botgöring resten av era dagar. På så sätt ska tornet bli ännu mer helgat än vår katedral.

Slutligen, för att avvärja ondskan, ska vi göra tornet runt, så att era styggelser vetter mot alla håll. Djävulen ska se era stengrotesker från varje kulle och dal på jorden och ska frukta dessa marker. Nu kanske ni säger till mig att konstruktionen... av ett sådant torn är inte möjligt. Om så är fallet är mitt svar till dig enkelt: Du ska visa mig varför det inte är möjligt – genom *att bygga* det. Vad säger du nu?"

"*Skrik!*" vrålade grotesken omkring medan de två munkarna brottades med den. Ivan bet ihop käkarna.

"Res er", ropade Vonig. Munkarna stod upp som en.

"Denna grotesk ska exponeras för solen vid första gryningen och så förvandlas till sten." Sedan ska jag transportera den till Italien – till Umbriens Canello – för placering. Med den ska jag skicka ett brev till abbot Domingus och instruera alla groteska personer som föds i hans hemland . kloster ska skickas *hit*. Från och med nu ska vi bära våra synder *och* våra italienska bröders."

"Till badhuset", röt Vonig. "Bind fast den vid en av badbassängens pelare och håll den under noggrann bevakning till imorgon." Med en kort handviftning avfärdade han de två munkarna och de bar den ansträngande grotesken ut ur kyrkan. Han vände sin uppmärksamhet tillbaka till munkarna. "Som ni är väl medvetna om, eftersom vi hittade grotesken i morse; denna köttsliga förening inträffade säkerligen någon gång i förra kvällen. Om ingen av er blev fader till den, Förvänta mig att var och en av er talar med prästerna och väpnarna som tjänar under er. Om någon av er upptäcker vem som var fader till denna demon, förväntar jag mig att ni omedelbart informerar mig. Och jag behöver inte påminna er om att detta möte endast är för munkar från de lägre råden. Att tala om rådsfrågor eller att nämna Portstenen är straffbart med döden." Vonig dunkade i podiet, "Jag ska få tillbaka mitt kloster! Lämna nu min syn!" Som en enda man vände sig rådsmunkarna om och gick mot dörren. Med det sänkte abboten huvudet och gnuggade sin tinning.

Sist i kön klev Ivan in genom dörren när Vonig ropade efter honom: "Mund Ivan!" Ivan stelnade till och vände sig långsamt om, med hjärtat i munnen.

"Ja, abbot?"

"Vill du erkänna något?" Ögonblicken sträckte sig över som om de vore långa som dagar.

"Ingen abbot."

"Verkligen?" Fler dagar gick.

Vonig frågade igen: "Förnekar du – det finns en råtta i dina katakomber?"

"En råtta?"

"Du skall inte döda?" frågade Vonig en tredje gång, med ett trött leende kröpande över hans ansikte.

"Om bara mina munkar såg sin plikt lika tydligt som din välsignade katakombväpnare."

"Ja, abbot", svarade Ivan.

"Jag måste snart komma och hälsa på pojken igen – *Lazarus*, eller hur?"

"Det är hans namn."

"Hur är hans välbefinnande?"

"Han är frisk och aktiv; snabb och generös i bön och botgöring; saknar ingenting", erbjöd Ivan med en axelryckning.

"Hur går det för Lazarus med de uppgifter du tilldelar honom? Behöver han mer hjälp där nere? En eller två väpnare till assistans – kanske under mer krävande dagar? Om så är fallet, då..."

kan göra de nödvändiga arbetspassen."

"Jag skulle inte kunna önska mig någon bättre förmåga att hjälpa till med katakombuppgifter än väpnare Lazarus och broder Odino. Vi tre är mer än tillräckliga för alla tilldelade uppgifter, abbot."

"Synd om hans tillstånd. Stackars pojke", tillade Vonig och skakade på huvudet. Han drog ett djupt andetag och erbjöd Ivan lite biblisk visdom vid avskedet: *"Sannerligen... vad ni har gjort mot en av mina minsta, det har ni gjort mot mig."*

"Ja, abbot."

De sökte ögon.

Vonig vände sig om och inspekterade katedralens interiör – stirrande i samma riktning som den nyupptäckta levande grotesken. Hans panna hårdnade och han spände hakan. "Du kan gå." Ivan bugade och skyndade ut ur katedralen, tung i hjärtat av sin nyupptäckta synd.

[Slut på kapitel 3]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~